

aniversari... Si és que els en queden motius, és clar. Han passat de jugar a primera i segona a enfrontar-se a La Nucia, el Crevillent, l'Altea, el Mislata o el Muro. Com diu el nou president dels orelluts, Fernando Miralles, "els rivals es fan tot de fotos amb el mòbil quan juguen a casa nostra". En efecte, l'estadi Nou Castàlia, amb capacitat per a 16.000 espectadors, és un recinte imponent dins la categoria. Alberto Fabra, quan n'era l'alcalde, fins i tot va prometre l'edificació d'un camp encara més gran. Eren els temps —recents, però alhora tan llunyans— en què l'equip era a segona A.

L'entitat castellanenca té un deute de tres milions d'euros, els que va generar l'empresa inversora Castellnou, SA, amb José Manuel García Osuna i el seu conseller delegat, Antonio Blasco, al capdavant. El descens ha estat causat per l'impagament de 389.000 als futbolistes de la temporada passada.

El 16 d'agost, Miralles va adquirir el 80% de les accions, "atesa la inacció de l'ajuntament, la Diputació i de la resta d'empreses". La seua, que sí que hi ha invertit, es dedica al reciclatge i pensa "salvar el club". De moment, "el 95% dels creditors han rebut compromisos de pagament", segons que diu. Té l'objectiu d'esquivar el concurs, i en aquest sentit compta amb l'assessoria de Fernando Gómez Colomer, ex-futbolista del València i del Castelló, que a més té experiència com a directiu a tots dos clubs.

Al Castelló actual, que va dissenyar-se "en una setmana", només hi resten vuit jugadors de la temporada passada. De socis, en queden 3.800, i de publicitat estàtica, gairebé no n'hi ha. Miralles avisa, però, que omplirà les tanques amb propaganda de la seua empresa. I aprofita l'avinentsa per a reclamar el deute de 60.000 euros que hi té contret Canal 9 i el de 190.000 de l'aeroport de Castelló, pel patrocini de la samarreta: "Si m'hi pose, la torre de l'aeroport és meua", rebla.

Miralles retreu a la Diputació que abone 400.000 euros anuals al Vila-real per a promoure el futbol base i que només en destinara 250.000 a tot el Castelló. "Quan juguem la Champions i ells no siguem ni a la provincial, ja vindran a buscar-me. La vida fa moltes voltes."

Victor Maceda

“Vivim amb allò que generem”

Quico Catalán, president del Llevant, ha salvat el club granota i l'ha convertit en l'equip de moda de primera. És l'excepció a la regla.

L'any 2000, el deute del Llevant era de sis milions d'euros. El 2010, fregava els 100, tot i la venda de terrenys propis, el traspàs de diversos futbolistes i, sobretot, haver estat dos anys a la primera divisió. Què va passar?

—No conec prou bé la situació anterior al 10 de juliol del 2008, quan es presentà un concurs de creditors. L'informe dels

administradors, en aquell moment, va precisar que el deute era de 88 milions. S'acordà un quitament del 50% del crèdit ordinari en un període de cinc anys, el primer dels quals ja ha conclòs. Hem de pagar 27 milions, amb l'obligació d'abonar-ne un mínim de tres cada temporada que passem a primera.

—També heretàreu prop de vint milions de deute amb Hisenda. Els clubs grans, que deuen quantitats considerablement més altes, són menys perseguits que no els més modestos?

—No, en absolut. L'Agència Tributària tracta els clubs grans i menuts de la mateixa manera. En el cas del Llevant, sempre ens ha dispensat un tracte molt i molt correcte i ha demostrat que confia en el nostre projecte.

—El desembre del 2008, el constructor manxec José Serna adquirí el 70% de les accions del club, tot anunciant que entrava al món del futbol per tal de “guanyar-hi diners”. Era un il·lús?

—[Riu.] Era evident que no sabia què feia ni quina era la realitat dels clubs de

futbol, sobretot la del Llevant. Va esdevenir-ne el propietari sense tenir una idea clara de la situació que travessàvem.

—Va prometre la injecció de 40 milions i ni tan sols va aportar els dos que li requerien els administradors concursals. Els empresaris de la construcció van veure en el futbol una manera de diversificar els negocis i, quan s'enfonsà el sector immobiliari, van arrossegar-hi els clubs?

—No crec que la majoria hi veiera un negoci. És cert, però, que segons quins clubs o ciutats van buscar un inversor per a anar endavant, i en aquell moment els vinculats a la construcció eren els més solvents, o això semblava. L'objectiu principal de tots no era guanyar diners, sinó liderar un projecte esportiu i guanyar notorietat. Si hi havia cap operació immobiliària en tràmit, és clar que havien de dur-la a terme, però trobe que no era el seu objectiu principal.

—Llevant, Màlaga i Reial Societat van convocar concurs de creditors i hi han reeixit. Mallorca, Betis, Reial Saragossa i Rayo Vallecano són ara mateix sota els efectes del concurs. Com els afecta, als clubs de primera?

—De fora estant, jo tenia una visió del club que el meu pas per la presidència no ha fet sinó confirmar. Vivim amb allò que generem, ens ajustem al pressupost de què disposem, sabem molt bé les condicions que hem de complir i treballem per a reduir les despeses i augmentar els ingressos. Al futbol, avui dia, l'equilibri pressupostari és fonamental: no has de gastar més d'allò que generes. Pel que respecta al Llevant, la nostra capacitat d'endeutament ha tocat sostre.

—En quina situació es trobaria el Llevant si ara fa dos anys no haguera ascendit a la primera divisió? La vida del club hauria corregut perill?

—Mai no saps què hauria passat, però no em feia la impressió que la supervivència del club depenguera de l'ascens a primera. Ser-hi, això sí, et permet d'agafar oxigen i d'amortitzar deute de seguida, a més d'il·lusionar l'afecció. Ser a primera divisió és vital per a dur endavant el nostre projecte.

—Un hipotètic descens implicaria redefinir tot el projecte?

—El pla de viabilitat seria el mateix, per bé que ens hauríem d'ajustar a la nova situació. Retallàriem diverses par-

tides, començant pels sous dels futbolistes, que als contractes en tenen previst un o un altre segons la categoria.

—**A primera, els ingressos dels operadors pels drets televisius són molt més notables que no a segona.**

—Sí. Passes de recaptar dos milions i escaig a cobrar-ne més de dotze. També és cert que les despeses són molt superiors. Amb tot, tant l'any passat com enguany hem confegit un equip competitiu i respectuós amb els ingressos que generem.

—**El Llevant fou un dels sis clubs de primera que no va acudir a la reunió convocada a Sevilla el proppassat 8 de setembre en pro d'un repartiment més equitatiu d'aquests drets. Per què?**

—Compartim les demandes dels clubs que van assistir-hi, és clar que sí, però els plantejaments de la convocatòria en qüestió no ens van semblar adients. Ara fa dos anys, de fet, el Llevant fou el primer club que va posar sobre la taula la necessitat d'efectuar una venda centralitzada dels drets de televisió. Molts dels clubs que van convocar la reunió de Sevilla i que ara defensen això mateix, deu anys enrere no van secundar la nostra lluita. El novembre del 2010 vam concloure que calia trobar una solució intermèdia, motiu pel qual ens vam afegir a un acord de més de trenta clubs de primera i de segona —inclosos el Barça, el Reial Madrid, el València i l'Atlètic de Madrid— que demana un repartiment centralitzat d'aquests drets.

—**És possible, per tant, de consensuar un model semblant a l'anglès, l'italià o l'alemany, en què els ingressos dels més grans no són ni de bon tros tan superiors als dels modestos?**

—Sí. No serà l'acord que nosaltres voldríem, però permetrà que un equip com el Llevant, a la temporada 2014-15 o 2015-16, cobre gairebé el doble que no ara. I, en el cas de perdre la categoria, obtindrem una ajuda al descens molt més important que no l'actual.

—**La primera jornada de la lliga en curs no es va disputar a causa d'una vaga convocada per l'Associació de Futbolistes Espanyols (AFE), que exigien la fi dels impagaments que pateixen centenars dels seus afiliats. Com a vice-president de la Lliga de Futbol Professional (LFP), va negociar la desconvocatòria de la vaga prevista**

“Al Llevant, quan fem un fitxatge, hem de tenir clar que l'amortitzarem”

per a la segona jornada. Poden estar tranquils, els futbolistes afectats?

—Hem mirat de garantir-los el cobrament de les quantitats que se'ls deuen. En tot cas, tant l'AFE com la LFP haurem de treballar dur perquè es compleixca.

—**Els futbolistes de les categories inferiors encara es troben més exposats als impagaments. Hi ha cap manera de garantir-los el sou?**

—La nostra responsabilitat se cenyeix a la primera divisió i a la segona. Amb tot, quan parle amb presidents de segona B o de tercera constate que viuen moments complicats, sobretot perquè molts rebien ajudes de les institucions o van beneficiar-se de la presència d'algun inversor a la seua població. El futbol actual és molt i molt *amateur*.

—**En comparació amb el València CF, el Llevant ha trobat a faltar un suport més decidit de les administracions valencianes?**

—No. En aquesta vida, cadascú té les seues circumstàncies i travessa moments diferents... No em sent inferior al València, però, sinó que només tinc paraules d'agraïment per a la Generalitat,

“El futbol actual és molt i molt ‘amateur’”

l'Ajuntament i la Diputació, perquè en els moments més complicats, sempre hi han estat. Han permès que el Llevant tinguera viabilitat, em sent molt ben tractat. Espere que tot continue igual.

—**El somni d'un camp nou és arraconat per la crisi?**

—Més que un somni, era una obligació derivada del concurs de creditors, per tal de ser viables. Tant de bo no abandonàrem mai el nostre estadi, ens hi sentim ben a gust, però gestionem el club amb la idea que ens n'haurem d'anar.

—**La conversió dels clubs en societats anònimes esportives tampoc no ha estat la solució que hom es pensava.**

—Se n'esperava molt més, sens dubte. Ara, però, hem de ser responsables i que cadascú trobe l'eficiència a sa casa.

—**Vosaltres, per exemple, no heu fet grans inversions en fitxatges d'ençà que el 2010 vau retornar a primera. Què heu invertit en aquesta partida?**

—Tot han estat cessions o jugadors que quedaven lliures, tret de Felipe Caicedo, que va costar un milió d'euros però que sabíem que el vendríem més car, Pedro López, per qui pagàrem 60.000 euros, i Pallardó, que en costà 150.000.

—**Menys d'un milió i mig d'euros en fitxatges els darrers dos anys, mentre el FC Barcelona o el Reial Madrid, en aquest temps, han desemborsat més de cent milions. Què en penseu?**

—Això vol dir que el Llevant fa coses grandíssimes [en tancar aquesta edició, Barça i Llevant encapçalen la classificació de primera divisió, amb 14 punts, i són dos dels tres únics equips, amb el Sevilla, que encara no han perdut cap partit]. Quan fem un fitxatge, hem de tenir la garantia que l'amortitzarem. Per al Barcelona, una inversió de 80 milions és molt menys significativa que per al Llevant una de 5.

—**Aquest estiu vau traspasar Caicedo per 7,5 milions, i el vostre anterior entrenador, Luis García Plaza, per un milió d'euros més. En signar totes dues eixides, supose que l'alegria no devia deixar espai a la pena.**

—És obvi que han estat dues operacions molt bones per a les arques del Llevant. Un cop tots dos ens van dir que volien marxar, vam mirar d'arrapar fins el darrer euro possible. N'estic ben satisfet. En el cas de Caicedo, a més, hi ha un seguit de variables que encara ens feren ingressar més diners.

—**El Madrid de Florentino Pérez, José Mourinho i Cristiano Ronaldo fa dos anys que naufraga al Ciutat de València: 0-0 l'any passat i 1-0 enguany. Va veure el president blanc especialment nerviós, a la llotja?**

—Cadascú pateix pel seu equip, però es va portar com un senyor, com sempre ha fet. Més enllà de la decepció pel resultat, el seu comportament fou exquisit.

Victor Maceda